

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 123/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojmíra Mamojku o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Rastislav Urbáni, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 11/2018 a jeho uznesením z 8. februára 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s porušením zásady kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 11/2018 a jeho uznesením z 8. februára 2018 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tpo 11/2018 z 8. februára 2018 v časti týkajúcej sa [REDAKOVANÉ] z r u š u j e .

3. Krajský súd v Banskej Bystrici j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 390,50 € (slovom tristodevät’desiat eur a päťdesiat centov) na účet advokátskej kancelárie URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 123/2018-9 z 20. marca 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 11/2018 a jeho uznesením z 8. februára 2018, a to v súvislosti s porušením zásady kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní v konaní o osobnej slobode.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

3. V tejto trestnej veci bol sťažovateľ uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 233/2017 z 3. decembra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 86/2017 z 18. decembra 2017 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

4. Podaním doručeným Okresnej prokuratúre Banská Bystrica (ďalej len „okresná prokuratúra“) 24. januára 2018 sťažovateľ požiadal o jeho prepustenie z väzby na slobodu. Vzhľadom na nevyhovenie tejto žiadosti okresnou prokuratúrou rozhodoval o nej okresný súd, ktorý na jej základe uznesením sp. zn. 0 Tp 233/2017 z 31. januára 2018 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu.

5. Proti tomuto rozhodnutiu okresná prokuratúra podala sťažnosť, o ktorej krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tpo 11/2018 z 8. februára 2018 rozhodol tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 233/2017 z 31. januára 2018 zrušil, podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

6. Sťažovateľ je presvedčený, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 11/2018 a následným vydaním uznesenia 8. februára 2018 došlo k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť, čo odôvodnil tým, že okresná prokuratúra proti uzneseniu okresného súdu z 31. januára 2018 podala hneď do zápisnice o výsluchu obvinených (teda aj sťažovateľa) sťažnosť, ktorú písomne odôvodnila až následne podaním doručeným okresnému súdu 6. februára 2018. Písomné odôvodnenie však sťažovateľovi ani jeho obhajcovi doručené nebolo, čím sťažovateľovi nebola „daná možnosť k podanej sťažnosti a k v nej uvedeným dôvodom sa vyjadriť a zaujať stanovisko pred rozhodnutím krajského súdu“. Podľa slov sťažovateľa mu bola „upretá možnosť domáhať sa zákonným spôsobom ochrany svojich práv a základných slobôd, čo v konečnom dôsledku robí v súčasnej dobe... väzobné stíhanie nezákonným“. Tvrdí, že „nedoručením písomných dôvodov sťažnosti prokurátorky, resp. jej odôvodnenia“ jemu

a jeho obhajcovi mu „*bolo znemožnené vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam trvania... väzby a došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní, zásady kontradiktórnosti konania, ako aj práva na spravodlivý súdny proces a to o to výraznejšie, že pred krajským súdom došlo k zmene uznesenia okresného súdu*“.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených mu v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 11/2018 a jeho uznesením z 8. februára 2018 a zároveň požadoval napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť, aby znova o nej konal a rozhodol. Napokon požadoval priznať mu úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

8. Na základe výzvy ústavného súdu sa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie k jej vecnej stránke vyjadril krajský súd (jeho podpredseda) prípisom sp. zn. Spr 357/18 z 25. apríla 2018, ku ktorému bolo pripojené stanovisko predsedu vo veci konajúceho senátu krajského súdu z 24. apríla 2018.

9. Podľa názoru predsedu konajúceho senátu krajského súdu nedoručenie písomných dôvodov sťažnosti okresnej prokuratúry sťažovateľovi a jeho obhajcovi predstavovalo len „*pochybenie formálne, nie také, ktoré by zásadným spôsobom malo za následok porušenie tých práv, na ktoré poukazuje sťažovateľ*“. Ako uvádza, „*písomné zdôvodnenie sťažnosti okresného prokurátora je identické s jeho stanoviskom, ktoré predniesol v rámci výsluchu obvineného pred sudcom pre prípravné konanie, ktorý rozhodoval o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj s písomným stanoviskom k žiadosti, ktoré bolo doručené okresnému súdu. Komparatívnou metódou možno zistiť, že okresný prokurátor v sťažnosti nielenže použil rovnaké výrazové prostriedky, ako pri vyjadrení k žiadosti obvineného, ale neuviedol v sťažnosti ani žiadne iné dôvody, ktoré by po obsahovej stránke menili, resp. rozširovali podstatu jeho argumentácie. Vzhľadom k tomu, že obvinený, ako aj jeho obhajca boli so stanoviskom okresného prokurátora pri výsluchu oboznámení a mali možnosť k nemu zaujať aj stanovisko a písomné zdôvodnenie sťažnosti okresného*

prokurátora je identické, v nijakom prípade nemohlo dôjsť k takému závažnému porušeniu práv obvineného, ktoré by malo za následok konštatovanie o nezákonnosti jeho väzobného stíhania...

... je potrebné tiež zdôrazniť, že o väzbe toho ktorého obvineného podľa platných právnych predpisov... je potrebné rozhodnúť bez meškania a neodkladne. Táto požiadavka vychádza z toho, aby právna neistota toho ktorého obvineného bola zredukovaná na minimum, na čo odvolací súd taktiež prihliadal...“.

10. Podpredseda krajského súdu (zastupujúci predsedu krajského súdu) názor predsedu vo veci konajúceho senátu krajského súdu neakceptoval a vo svojom vyjadrení uviedol:

«Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti [REDAKOVANÉ]... považujem túto za oprávnenú. Nestotožňujem sa so stanoviskom predsedu senátu, ktorý rozhodoval o sťažnosti prokurátora, ktorý uviedol, že ide o obsahovo totožné vyjadrenie, ktoré prokurátor prezentoval v rámci výsluchu obvineného pred sudcom pre prípravné konanie, ktorý rozhodoval o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Som toho názoru, že ani zákonom preferovaná rýchlosť konania nemôže byť na úkor práva na spravodlivý proces. Toto právo medzi iným vyžaduje, aby bol sťažovateľ oboznámený s obsahom sťažnosti, ktorú podal prokurátor proti uzneseniu okresného súdu a mal možnosť sa k nej vyjadriť.

K právu oboznámiť sa s obsahom podania „protistrany“ aj rovnakého obsahu ako boli predchádzajúce sa vyjadroval aj ESLP napr. vo veci Trančíková proti Slovenskej republike na základe sťažnosti č. 17127/12.»

11. Krajský súd zároveň oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v tejto veci.

12. K vyjadreniu krajského súdu zaujal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne (advokátskej kancelárie) stanovisko sťažovateľ listom z 9. mája 2018, v ktorom uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyjadrením podpredsedu krajského súdu a v ňom uvedenými skutočnosťami a, naopak, nesúhlasí s predloženým stanoviskom predsedu vo veci konajúceho senátu krajského súdu, ktorého tvrdenia nepovažuje „za právne

konformné, čo de facto jasne uviedol aj samotný predseda tohto súdu“. Uviedol tiež, že netrvá na tom, aby sa v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie.

13. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s obsahom sťažnosti a jej príloh, ako aj vyjadreniami k jej opodstatnenosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

16. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon....

17. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

18. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

19. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

20. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 11/2018 a jeho uznesením z 8. februára 2018, ku ktorému malo dôjsť tým, že sťažovateľovi ani jeho obhajcovi neboli doručené písomné dôvody sťažnosti okresnej prokuratúry proti rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 233/2017 z 31. januára 2018, ktorým bol na základe žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z väzby prepustený. Sťažovateľ v tom vidí porušenie zásady kontradiktórnosti, princípu rovnosti zbraní a „*práva na spravodlivý súdny proces*“.

21. Z judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 108/08, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 18/2013) vyplýva, že súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy vyjadrené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (zakotvujúcim právo na spravodlivé súdne konanie). So zreteľom na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky tu uvedené nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade v čl. 5 ods. 4 dohovoru, no určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, i keď nemusia byť nutne rovnaké, ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru pri rozhodovaní vo veci samej. V každom prípade však musí mať osoba vo väzbe možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe. Vždy musí byť zaručená kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní (de Wilde c. Belgicko, Trzaska c. Poľsko a ďalšie).

22. Osobe vo väzbe teda musí byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam prokurátora o odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich. Pre tento účel jej nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu o väzbe (kontradiktórnosť konania). Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby

obvinenému bola v tomto smere poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou (princíp rovnosti zbraní). Zabezpečenie kontradiktórnej povahy konania a rešpektovanie princípu rovnosti zbraní predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou (III. ÚS 198/05, II. ÚS 18/2013).

23. Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru prokuratúry alebo všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme (I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 18/2013). Porušenie tohto práva treba považovať za porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré musí byť dodržiavané nielen v konaní vo veci samej, ale aj v rámci preskúmania dôvodnosti väzby (II. ÚS 18/2013).

24. Z prehľadu o priebehu konania vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 233/2017 z 31. januára 2018 prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu. Proti tomuto rozhodnutiu podala okresná prokuratúra sťažnosť ihneď do zápisnice o výsluchu obvinených, ktorú písomne odôvodnila podaním doručeným okresnému súdu 6. februára 2018. O sťažnosti rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí senátu konanom 8. februára 2018 uznesením pod sp. zn. 3 Tpo 11/20108, ktorým rozhodnutie okresného súdu zrušil a žiadosť sťažovateľa (ako aj žiadosť ďalšieho obvineného) o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Rozhodol tak o pokračovaní väzby sťažovateľa.

25. Z hľadiska poskytnutia požadovanej ústavnoprávnej ochrany je dôležité konštatovať, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že písomné dôvody sťažnosti okresnej prokuratúry doručené okresnému súdu 6. februára 2018 neboli sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené, preto sa sťažovateľ nemohol s nimi oboznámiť a prípadne sa k nim vyjadriť.

26. Ústavný súd, poukazujúc na citovanú judikatúru (svoju, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva), poznamenáva, že bolo povinnosťou krajského súdu postupovať v druhostupňovom konaní tak, aby základným právam a slobodám sťažovateľa bolo učinené zadosť, a teda tak, že pred rozhodovaním a rozhodnutím o opravnom prostriedku okresnej prokuratúry mal zaslať písomné dôvody sťažnosti sťažovateľovi a jeho obhajcovi (keďže tak neurobil okresný súd), aby sa s nimi mohli oboznámiť a prípadne sa k nim vyjadriť.

27. V žiadnom prípade ústavný súd nemohol akceptovať názor predsedu vo veci konajúceho senátu krajského súdu spočívajúci v jeho presvedčení, že išlo iba o formálne pochybenie bez dopadu na základné práva sťažovateľa. Ústavnú nekonformnosť tohto záveru v konečnom dôsledku konštatoval vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti aj podpredseda krajského súdu.

28. Je zřejmé, že krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti okresnej prokuratúry proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu tak vychádzal z obsahu (dôvodov) sťažnosti okresnej prokuratúry bez možnosti sťažovateľa oboznámiť sa s jej obsahom a prípadne k nej zaujať i stanovisko na obhajobu svojich práv. Pritom, vychádzajúc z konkrétnych okolností predmetnej veci, mal relatívne dostatočný časový priestor na to, aby postupoval v konaní, rešpektujúc predovšetkým judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj podľa príslušnej zákonnej úpravy (§ 72 ods. 2 ôsma veta Trestného poriadku) sa návrhy a žiadosti prokurátora majú bez meškania doručiť obvinenému, čo v súlade s judikatúrou ústavného súdu možno považovať za súčasť záruk vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 dohovoru (I. ÚS 67/03, I. ÚS 100/04, I. ÚS 2/05, III. ÚS 34/07).

29. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že pokiaľ krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tpo 11/2018 z 8. februára 2018 rozhodol o sťažnosti okresnej prokuratúry bez toho, aby jej písomné dôvody doručil sťažovateľovi a jeho obhajcovi, a teda bez toho, aby mu bola mu daná možnosť vyjadriť sa k argumentácii okresnej prokuratúry, pričom krajský súd pred svojím rozhodnutím sťažovateľa ani osobne nevypočul, bola sťažovateľovi odňatá možnosť predložiť v konaní argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe.

30. Ústavný súd preto dospel k záveru, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 11/2018 a jeho uznesením z 8. februára 2018 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (bod 1 výroku nálezu) v dôsledku nerešpektovania zásady kontradiktórnosti konania a princípu rovnosti zbraní (spôsobom primeraným pre konanie, čo sa týka preskúmania zákonnosti pozbavenia osobnej slobody väzbou).

III.

31. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie. Podobne podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili a podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

32. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

33. Na základe konštatovania porušenia ústavnosti v danej veci v dôsledku vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru ústavný súd uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 11/2018 z 2. februára 2018 zrušil v časti týkajúcej osoby sťažovateľa, keďže aktuálna sťažnosť podaná ústavnému súdu sa netýka ďalšieho v tejto trestnej veci obvineného, o ktorom takisto napadnuté rozhodnutie krajského súdu pojednávalo (bod 2 výroku nálezu).

34. Požiadavke sťažovateľa, ktorou sa domáhal vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie, nebolo možné vyhovieť (bod 4 výroku nálezu). Tento postup ústavného súdu neprichádzal do úvahy z dôvodu, že sťažovateľ bol medzičasom uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 22/2018 z 19. marca 2018 prepustený z väzby na slobodu, resp. jeho väzba bola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia príslušných obmedzení a povinností, a teda v súčasnosti sa už nenachádza vo väzbe, pritom dôvodnosť väzby nie je možné posudzovať spätne za dobu minulú. O väzbe sa totiž rozhoduje vždy *pro futuro* (obdobne I. ÚS 88/04, I. ÚS 100/04, I. ÚS 115/07, II. ÚS 108/08).

35. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

36. Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia advokátskou kanceláriou URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, a ktorá ich vyčíslila na sumu 390,50 €.

37. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2018 je 153,50 € a hodnota režijného paušálu je 9,21 €.

38. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2018 (prevzatie a príprava zastúpenia 5. marca 2018 a podanie písomného vyhotovenia sťažnosti zo 6. marca 2018 ústavnému súdu) v sume 390,50 € vrátane režijného paušálu a DPH, ktorú ústavný súd sťažovateľovi priznal (bod 3 výroku nálezu).

39. Iné (ďalšie) požiadavky sťažovateľ vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu nepredniesol.

40. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2018